

PA 554

.L5 W3

Copy 1

PA 554
.L5 W3
Copy 1

TAMENTA AD DIALECTUM
ET LESBIORUM ET THESSALORUM
COGNOSCENDAM.

DISSERTATIO
INAUGURALIS PHILOLOGICA
QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE
AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS
IN

ALMA LITTERARUM UNIVERSITATE
FRIDERICA GUILIELMA

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

DIE XXVIII M. JANUarii A. MDCCCLXXI.

H. XII.

PUBLICÆ DEFENDET

AUCTOR

31
11.22
GUILIELMUS WALD

ORANIENBURGO MARCHICUS.

72234

ADVERSARIORUM PARTES SUSCIPIENT:

C. FROELICH, CAND. PHIL.

G. KOEHLER, CAND. PHIL.

R. SIEGFRIED, CAND. PHIL.

BEROLINI

TYPIS EXPRESSIT GUSTAVUS LANGE (OTTO LANGE).

PA554
.L5V3

86, long or 868
Prae ceteris antiquitatis monumentis, unde cognitio dialecto-
rum Graecarum percipitur, titulos constat dignissimos esse,
qui optimi fontis laude ornentur. Ad alios autem fontes si
cui descendere in animo erit, quam turbida inde aqua redun-
det perspicuus utique deterrebitur. Nam primum valde do-
lenda est condicio misera librorum manuscriptorum peculiaris
dialecti specimen referentium, quippe qui foeda menda impe-
ritia vel negligentia librariorum contraxerint. Deinde gram-
maticos vel glossographos, quamquam pleraque quae tradunt,
veritatis specie commendantur, tamen hic illic et dialectos pa-
rum distinxisse et in graves incidisse errores videmus. Tum
exiguus tantum fructus e nummis percipi potest, cum nihil fere
nisi nomina propria sive regum sive ducum sive oppidorum ex-
hibeant. Hos igitur, quos modo commemoravi fontes, secun-
darios appellem; primarii autem mihi videntur tituli, quod
eiusmodi iniquitatibus, quibus illi, non subiecti, si recesseris
ab erroribus lapicidarum culpa commissis, puram ac genuinam
dialectum proferunt. Huc accedit, quod saepius tituli gentium
seu oppidorum, quae non tulerunt scriptores, in lucem pro-
tracti sunt. Quare in dialectis adumbrandis solos titulos, unde
locupletissima frugum percipiendarum copia patebit, tanquam
fidus duces sequi mihi propositum est. Atque contigit nostrae
potissimum aetati, ut titulorum haud exiguus numerus itineri-
bus et opera virorum in litteris versatorum indagaretur et eri-
peretur ex latebris. Imprimis, ex quo tempore Ahrensius
praeclarum illum librum de Graecae linguae dialectis conscrip-
tum edidit, copias nondum esse exhaustas, sed fontem in diem
uberiorem manare cognitum est. Itaque ex titulis, qui novi
accesserunt, Lesbiacos et Thessalicos elegi, quorum dialectis
illustrandis operam navarem. — Sed priusquam ad hoc ipsum

accedam, de via ac ratione, quam sequar, paucis exponam. Vestigiis Ahrensii de hoc litterarum genere optime meriti, ita insistendum duco, ut paragraphorum ab illo adhibitam distinctionem tenens progrediar. Hac quidem ratione facillime, ut opinor, conspectus eorum, quae nova ex titulis attuli quaeque ad Ahrensii sententias pertinent confirmandas, oculis proponitur. Deinde cum antiquorum grammaticorum utrum comprobanda auctoritas an explodenda sit perpendere tum Alcaeï et Sapphus carminum lectionem, qualis quidem libris tradita est, examinare et ad leges Lesbiaci sermonis perspectas revocare operae pretium mihi videtur. Praeterea locos detritos ex mera litterarum similitudine restituere et lacunas inhiantes, quantum valui, explere conatus sum, qua in re id potissimum mihi erat subsidio, quod per titulorum scripturam maximam partem στοιχηδόν exaratam exacto litterarum numero, quot in quoque lacuna exstiterint, certo sciri potest. Denique coniecturas, quae huc pertinentes aliorum debentur ingenio, apponam aliasque quum ab illis iustis de caussis recedendum erit, ipse proferam. Aperta igitur ratione, quam in illustrandis dialectis ingredi animum induxi, iam ad novos titulos Lesbiacos accedo enumerandos, ita ut cuius opera quibusque locis investigati sint, commemorem eorumque formam, rationem omnem, aetatem, argumentum, quam brevissime potero, exponam.

Lesbiorum dialecti cognitionem adhuc e titulis satis paucis, quos Ahrensii (I pag. 6.7. II pag. 495) recensuit, hauriendam nunc augere et amplificare ideo licet, quod Conzio nostrati anno 1858 Lesbum insulam peragranti contigit, ut plures titulos propriae Lesbiorum dialecti speciem praebentes, investigaret, quorum apographa in patriam redux edidit (Reise auf der Insel Lesbos. Hannov. 1865). Primo loco afferam Eresiorum titulos (apud Conz. tabb. XII A., B., C.) ex omnibus Lesbiacis adhuc repertis amplissimi ambitus. Lapis quadratus, e quo non ita commode (cfr. pag. 35) Conzius transscripsit titulos, in ecclesia St. Irenes repertus infra et supra mutilatus tria latera praebet litteris impleta iisque στοιχηδόν dispositis. Versus a

dextra non nulli unius litterae spatio productiores aut reductiones sunt. Trium titulorum lectionem ob lacunas intercedentes locorumque detritorum copiam difficilem, qualem restituit Sauppianus (ap. Conz. pagg. 35—37) me in dialecto adumbranda sequi par est. Neque tamen ad unam omnes coniecturas ab illo propositas me recepissem, sed pluribus locis, ubi ea, quae exhibent tituli, nimis neglecta videbantur, genuinae lectionis vestigiis insistentem longe alia elicuisse moneo. Praecipue a coniecturis ad tabulam XII A. pertinentibus propterea recessi, quod simillimo tit. corp. inscrip. graec. 2166, b. argumento comparato, cuius novum apographum accurate confectum Conzianus in pag. 29 posuit, lucem lacunis et locis parum perspicuis afferre licuit. Nec magis ita cum Sauppio facio, ut hoc pro certo scripserim titulos XII A—C. ubique Lesbiorum dialectum propriam ac puram exhibere. Nam ut probem, cur laudi genuinae dialecti per omnes versus relligiose retentae non suffrager, sufficiet attulisse formas: πόλει, βασιλεως, κρῖναι, relativa ὧν, ὃ de quibus postea copiosius disserendum erit. Porro de titulorum argumento egregie a Sauppio iam illustrato non nulla mihi relicta sunt et annotanda. Titulo XII A. duo contineri decreta primo aspectu patet, quorum prius usque ad versum 32 descendens pertinet ad Agonippum, Eresiorum tyrannum, ex Sauppianae coniectura in numerum eorum referendum, qui anno 332 ab Hegelochio duce (cfr. Arrian. III 2, 7) in Aegyptum ad Alexandrum deducti posteaque in suas quisque urbes remissi sunt. Hunc tyrannum societate cum praedonibus inita vim civibus intulisse e titulo elucet. Deinde arbitrio ipsis Eresiis permissa omnium fere iudicium consensu reus capitis damnatur. Tum decernitur, ut is una cum stirpe diris devoveatur, qui damnati liberos vel socios reducere conatus sit vel de bonis reddendis rogationem tulerit. Quae cum ita sint, hoc decretum Alexandri aetati iure assignatur nec multo post annum 332 exaratum videtur. —

Ex insequentibus eiusdem lateris verbis ad Alexandrum venisse patet posteros priorum, qui Eresi exstiterunt, tyranno-

rum Heroidem Terticonis atque Agesimenem Hermesidis filium sese peratos esse declarantes eorum, quae crimini darentur, poenas subire, quibus quid responderit Alexander, quominus cognitum habeamus, titulus prohibet mutilatus.

In tabulae XII B. versibus 1—9 eisdem fere verbis sunt repetita, quae in tab. A. vv. 27—29 leguntur: praemium iustis indicibus, iniustis gravis poena constituitur. Qui sequuntur versus 10—21 ipsum iusiurandum continent, quod ad annum 324, quo ut exsules omnes reducerentur, ab Alexandro imperatum est, pertinere Sauppio videbatur (cfr. Conz. pag. 38). Collegit hoc, ni fallor, ex comparatione tituli C. I. Gr. 2166, quem in hunc annum incidere Boeckhius luculenter demonstravit. Haec Sauppianae coniectura, cum certa argumenta plane desiderentur iure in dubitationem vocanda erit nec me magis rem ad dilucidum diiudicare posse libere confiteor, nisi forte aliquid habet probabilitatis statuere titulos A et B inter se conectendos esse. Suspicio enim Alexandrum mandasse Eresiis, ut ipsi de Heroide et Agesimene indicium facerent—quod aequè de Agonippo factum e tertii lateris titulo patebit—qua in causa civitatem eo, quod in titulo B. inest, iureiurando obstrinxisse iudicium convocatum credo. —

Titulus C, qui restat, ad res Eresiorum illustrandas magis idoneus titulo A. videtur. Nam primum cognoscitur praeter Agonippum etiam Eurysilaum, quem illo exacto tyrannidem occupavisse putandum erit, ab Eresiis, quibus ab Alexandro iudicium demandatum erat (cfr. tit. XII. C. v. 11 π[ροσέτ]¹⁾ αἴξε [Ἐρε]σίαις κριῖναι) capitis esse condemnatum. Deinde de priorum tyrannorum propinquis, posteris, sociis, qui Alexandri opem imploraverant, arbitrium civibus permissum sententiamque, ut illi in exsilium abirent, vicisse videmus. Tum omnia iudicia de tyrannis antea facta, ut rata sint, decernitur. — Quod argumentum cum accuratius sit elaboratum, eo adducor, ut

---

¹⁾ Uncinis quadratis [—] quae Sauppio debentur inclusi, rotundis (—) coniecturas meas notavi.

hunc titulum putem illo, quem littera A. distinximus, aetate paullo esse inferiorem. Denique non omittendum trium titulorum litteras O, Θ, Ω, per minores formas exaratas esse, qui usus etiam in praeclarissimo illo Tegeatico prope Pialium abhinc decem annos reperto occurrit.

Multo brevior titulus est Mytilenaeus VI, 1 pactionem inter Mytilenaeos et Phocaeenses de auro feriendo continens. Lapis supra et infra mutilus, integer a sinistra, a dextra voces vel bene servatas vel una detracta littera praebet. Aetatis cum insit notatio nulla, dialecti ratione habita statuo hunc titulum longius recedere, quam illos, quos primo loco protuli (tab. XII A-C) Huc traho iota non solum dativis singularis primae et secundae declinationis, sed etiam coniunctivo ἐξέλθῃ v. 12 adscriptum atque usum praepositionis πεδύ, quae in nullo Lesbiaco titulo adhuc occurrens poetarum tantum libris exhibetur. Cum his duobus remotioris antiquitatis indiciis peculiaris Lesbiorum dialectus tenacissime servata ita congruit, ut praeter omnes, quotquot habemus cognitos, hic titulus aetate conspicuus sit. Itaque eum ante Alexandri aetatem exaratum esse iure concludere mihi videor. Ad scripturam quod attinet, littera O semper puncto instructa est: Θ, qua forma etiam littera θ significatur. —

Eiusdem fere ambitus sed posteriore tempore conceptus est titulus Mytilenaeus (tab. VIII, 2) decreta de rebus exsulum reductorum referens. Quem cum et dialecti ratione nihil recedat a titulo C. I. Gr. 2166 et argumento simillimus sit, in eodem, quo illum scriptum esse Boeckhius perspexit, anno 324 a. Chr. n. posuerim. Lacunas, quae a dextra exstant, ita ut mihi satisfacerem, maximam partem explere non potui. — Accedunt tituli, quibus de civitate aliqua bene meritorum memoria celebratur; omnes satis brevis ambitus in imperatorum Romanorum aetatem uno excepto referendi sunt. Horum e numero est antiquissimus Mytilenaeus VIII, 1 in honorem Cn. Pompei anno 62 a. Chr. n. ex Keilii coniectura (cfr. Philolog. 1843 pag. 576) conceptus nobisque maximi faciendus, quod et bene

habitus est et purae Lesbiorum dialecti speciem prae se fert. Deinde affero duos titulos prope antiquam Arisben repertos (tab. XIV 1 et 2), quorum prior valde lacer ad Germanicum, alter a dextra et infra mutilatus ad imperatorem Tiberium pertinet. Proxime aetate accedere mihi videtur titulus in septentrionali insulae parte inter caementa ecclesiae St. Stephani repertus (tab. X, 1), quo . . οβογλών (nominis initium deest), Deiotari regis filia celebratur. Multo recentiore aetate longo tempore per scripto prodit titulus apud balnea Mytilenaeorum effossus (IX, 2). Lacunas ab utroque latere patentes explere nullius negotii est; ex argumento ipso ad dialecti cognitionem augendam nihil novi accedit. Restat titulus Bresi cuiusdam merita copiose enumerans prope Hieram, quod oppidum erat insulae, protractus (tab. XVII, 1). Qui quamquam satis longi ambitus et bene, si recesseris a dextro latere, servatus, tamen parvi momenti est, quod Lesbiorum dialecti proprietate saepenumero neglecta permultas Atticorum formas habet admixtas. Quare rarissime ad hunc fontem in dialecto describenda confugiam.

Altera titulorum classis efficitur eis, quibus dona Veneri vel Dianae vel aliis deabus offeruntur. Huc refero titulum Mytilenaeum (tab. IX, 6) ac duos prope Hieram repertos (tabb. XVI, 1 b. et XVII, 2). Omnes pauca verba exhibentes ad alterum post Chr. saeculum recedere mihi videntur. Denique titulos duos Mytilenaeorum sepulcrales commemoro (tabb. IV 1 et 2) et ob brevitatem et seriore, sui adscribendi sunt, aetatem nullius fere momenti.

Praeter hos, qui novi accedunt, fontes, Conzius bene meritus est de titulo C. I. Gr. 2167, quem et emendatiorem et auctiorem denuo descriptum edidit (tab. IX, 1). Idem apographum tituli in Corpus inscr. graec. nondum relati dedit, de quo iam Keilius²⁾ disseruit (tab. IV, 3). Hic titulus inferiore parte excepta optime servatus facileque legendus praecepta de hostiis Veneri et Mercurio immolandis genuinae ac purae

---

²⁾ Philol. 1863 pag. 579 sqq.

dialecti specie refert. Aetatem, quam Keilius circa initia christiani aevi statuit, nihil obstat, quin aliquanto antiquiorem putaverim. Ceterum non continuari titulum eo qui exstat in tab. VIII n. 4 contra Keilii sententiam Conzius (pag. 11) recte monuit. Postremo tituli C. I. Gr. 2166 c, de quo nondum omnia annotasse Ahrensius mihi videbatur, hic illic rationem habui. — Fontibus igitur explanatis iam ad dialectum illustrandam progrediar. —

(Ahr. § 4). De psilosi Lesbiorum miro grammaticorum consensu (cfr. Giese, über den aeolischen Dialect pag. 339—362) confirmata ideo viris doctis dubitationem subortam video, quod ex Sapphus et Alcaei aetate nulla exstant monumenta litterata, unde certum iudicium de ea re ferre possis. Ahrensio quidem (§ 4, 9) satis probabile videtur Lesbiis cum reliquis Graecis asperi spiritus usum communem fuisse in stirpibus, quarum in fronte s vel j antiquissimo tempore inhaesisse ex comparatione cognatarum linguarum elucet, cum Bergkii³⁾ et Giesius⁴⁾ antiquiori Aeolidi psilosin omnino assignandam esse indicant. Quorum sententia mihi probatur. Nam ea, quibus Ahrensius asperi usum Lesbiis vindicare conatus est, e titulis hausta sunt recentioribus circa Augusti aetatem exaratis et ex poetarum locis, qui quamquam cum lege proposita congruere videbantur, nunc tamen maximam partem meliorum librorum auctoritate sunt emendati. Itaque sententia grammaticorum comprobata Bergkii et Giesii rationem secutus leni spiritu notavi articulum, relativa, demonstrativa, denique praepositionem ὑπό. Contra asperi spiritus usum non prorsus recentioribus Lesbiacis titulis abiudicandum, sed eo radicem ιξ et vocem ὄδος⁵⁾ ornatam esse patet ex hisse, quae praebent Ere-

---

³⁾ Poetae lyrici Graeci ed. III. p. 876 ann. ad vers. 9.

⁴⁾ pag. 373.

⁵⁾ In accentibus ponendis Ahrensii rationem omnino secutus sum, ut exceptis praepositionibus et coniunctionibus, quantum per quantitatem ultimae syllabae fieri licet, accentum ubique retractum videas.

siorum tituli, exemplis: καθόδω XII. A. v. 22; ἀφικομένος v. 14; ἀφικομένων vv. 35. 36.

(Ahr. § 5, 5) Digammatis transitus in υ ad Lesbiorum usum revocandi, quem factum esse in verbo δέυην Ahrensius recte statuit, haec nova accedunt testimonia: δέυει (ap. Konz. pag. 29 v. 26). Deinde in tit. XII A. vv. 19/20. exstant verba: τίνα⁶⁾ ΤΗΝ ... ΔΕΨΕΓΑΥΤΩΝ ἀποθάνην, quae ita legi Sauppius vult: εἰρωτῶντας, αἱ δεῖ αὐτὸν ἀποθανῆν. Hanc lectionem cum longe recedat ab ea, quam exhibet titulus, omissa forma εἰρωτῶντας a Lesbiorum dialecto plane aliena comprobare non possum, sed comparato simillimo loco apud Konz. pag. 29 vv. 25. 26: τίνα .. οπον δέυει αὐτον .. ΟΟΑΝΗΝ certe ita subplendo: τίνα τρόπον δέυει αὐτον ἀποθάνην, ubi δέυει ab omni dubitatione exemptum offertur, in eadem verba etiam priori loco vindicanda incidi, quae quidem lectio in sententiarum conexum optime cadit. Itaque altero loco levissima litterarum Ψ in Υ et Γ in Ι mutatione forma δέυει evadit. Contra tempore vergente Aeolensium dialecto e communi Graecorum sermonis usu formam δεῖ admixtam esse confirmatur hoc loco: tit. XII C. v. 12, ubi unius litterae lacuna, quae inter τί et εἰ intercedit, recte a Sauppio δ addito expleta est.

(Ahr. § 6, 1) Quod a grammaticis traditur pro vulgari Graecorum τ Lesbios usurpasse π in verbo σπέλλην, usu titulorum, qui ubique vulgarem exhibent formam, refellitur. Ex exemplorum copia haec proponere sufficiat: ἀποστάλεντες XII, A. v. 34. ἐπιστέλλ[αντος] C. v. 18.

(Ahr. § 6, 7.) ν ἐφελκ. a Lesbiis nusquam additum esse tituli novi testantur: tit. VI, 1. v. 3. γράφωσι εἰς. — VI, 1 vv. 12/13. μήνηνε(σ)ι, αἱ. VIII, 2. v. 7. πρόσθε ἐόντων; v. 10. πρόσθε ἔοντι. XII, A. vv. 7/8. ἐξεκλάϊσε ἐκ; 35/36. ἀπέπεμψε ἀφικομένων. XII, C. v. 11. π[ροσέτ]αξε [Ἐρε]σίοις; v. 14. ἔκριν[ν]ε Ἀγώνιπ[π]ον. Porro ν ἐφελκ. neglecti testimonia in titulo ap. Konz. pag. 29 insunt cfr. vv. 2/3. ..εκλαισ.ε.τα.....ος, v. 6:

⁶⁾ Per maiusculas notavi verba detrita.

..ρξε.ις in hunc modum subplenda: ἐξεκλήτισε ἐκτῆς πόλιος et εἰρξε εἰς. — Nec magis ad particulam κε ν ἐφέλκ. additum est in tit. VI, 1. v. 15: αἱ δέ κε ἄ... — Cum hac lege pugnat, quod Sauppius legi vult: ἐχρημάτισεν ὁ δᾶμος tit. XII, A. vv. 32/33. Conzio teste in fine v. 32. litterae non conspiciuntur. In principio v. 33. legitur. ΓΝΟΔ...Σ, ubi nomen archontis e. g. Ἀγνόδαμος latere verisimillimum est. —

(Ahr. § 7, 1.) Syllaba δι ante vocales α et ο a Lesbiiis in ζ correpta, quae mutatio imprimis ad praepositionem διὰ refertur, nullo titulorum exemplo praeter illud Ζόννουξος⁷⁾ C. J. Gr. 2167 ap. Conz. tit. IX, 1. vv. 3, 5. adhuc confirmatur. Agnoscas vero vulgatam scribendi rationem in hisce: διαλυσ(ιες)σι tit. VIII, 2. v. 3. διαρπάξαις XII, A. v. 15. διέβαλλε v. 15. διαφόραν v. 18. διαγράφαν v. 35. XII, C. vv. 10. 13. 23. 25. διαγράφαις vv. 32/33. —

(Ahr. § 7, 3—4.) Alterius rationis, qua Lesbii σδ exhibuisse pro ζ dicuntur, nullum in titulis novis vestigium remansit. cfr. ζαμιώσω VI, 1. vv. 14/15. ἀζάμιος v. 18. δικάζοντι XII, A. v. 27. δικάζοντας B. v. 11. δικάζόντεσσι B. vv. 8/9. Itaque scriptura σδ uno exemplo Cumaei tituli adhuc confirmatur προσονυμάδεσθαι, cum ζ ibidem ter servatum sit: δογματίζοντος, ἀρμόζοισαν, νομίζων.

De duplicatione liquidarum.

(Ahr. § 8, 1—2.) Notissimum est Lesbiorum dialectum liquidam brevi vocali, quae antecedit, tenaciter servata duplicem exhibere, ubi vulgari Graecorum sermonis usu productae vocali vel diphtongo simplex liquida subiungitur. Quam Lesbiorum propriam duplicationem Ahrensius scite sic explicat, ut consonae anteeunti una ex spirantibus σ, j, f ad vetustissimum sermonis tempus revocandis assimilata sit. Huc e titulis novis trahendi sunt aoristi primi: ἐπαγγελλα[μέν]ων

⁷⁾ Huius nominis littera ξ in novo Conzii apographo non reperitur. Tit. IX, 1. v. 5. habet: Ζοννύσω, altero loco v. 3 consona est detrита.

XII A. vv. 38. 39. ἀπο[στέ]λλαις C. vv. 10. 11. ἐπιστέλλαντος v. 18. ἔκριν[ν]ε v. 14. Contra pluribus locis deprehenduntur formae, quae ut a Lesbiorum peculiari dialecto alienae sunt, ita cum communi Graecorum sermonis consuetudine congrunt cfr κρῖναι XII A. v. 15, C. 11. Tertio loco hic infinitivus legendus est in tit. XII C. vv. 21. 22, ubi duas tantummodo litteras ρι post κ inserere per computationem versuum maxime productorum licet. Denique locum tit. B. vv. 15. 16. EN ... ONIAS Sauppius lapicidae vel eius, qui transscripsit errori deberi arbitratus emendavit: ἐπικρίναις, quod cum litterarum ductibus minime convenit. Quod simili assimilatione (vv ex vs) natum Ahrensium statuit, nunc altero testimonio comprobatur: μήννεσ(σ)ι XI, I. vv. 12. 13.

(Ahr. §. 8, 3.) Contrariae rationi, qua prior consona insequenti liquidae assimilatur, documento est infinitivus ἔμμεναι ex ἔσ-μεναι natus, quam formam constantia in prisca sermonis indole servanda maxime insignem et usque ad Augusti aetatem pertinentem cfr. tit. Cumae. (Ahr. § 2) v. 51 etiam in novis titulis integram ac genuinam invenias cfr. VI, 1. v. 11. XII A. v. 23, 28. B. v. 5. C. vv. 27, 29.

(Ahr. § 8, 8) Porro liquidae geminationem locum habere in numero χέλλιοι pro χίλιοι contendunt grammatici, quibus fidem non abrogandam esse docet χέλληστος in Methymnaeorum titulo C. J. Gr. 2168 b. v. 1. Quare mirum, quod vulgata forma χίλιοι bis in titulis novis occurrit cfr. τρισχιλίους XII. A. v. 10, διςχιλίους ap. Conz. pag. 29 v. 8 (C. J. Gr. 2166 b.) Atque Ahrensium quidem constat formam χίλιοι peculiari Lesbiorum dialecto propterea plane abiudicasse, quod tituli C. J. Gr. 2166 b. dialectum parum purum arbitratus est. Aliter rem se habere ut statuam novo Conzii apographo adducor. Nam aliae formae quae a genuinae dialecti specie iure recedere Ahrensio videbantur: πάσαις v. 11 et εἰρωτῶντες titulo prorsus non sunt vindicanda. Ac primum post verba τὰ ἱρα ante mutilatum πάσαις conicio excidisse διαρ, ut insequentis πασαις intermedio σ in ξ mutato participium διαρπάξαις habeas (conferas ean-

dem sententiam tit. XII A. vv. 11. 12 διαρπάξαις τὰ ἱερὰ). Deinde pro εἰρωτῶντες Conzii apographum praebet εἰροτονίας, cuius initio litteram χ deesse apertum est. Quae si recte coniecta fuerint, Ahrensii argumenta infirmari nemo negabit. Immo vero antiquissimae Lesbiorum dialecti indicia mihi videntur in hoc titulo patere, quo traho iota dativo κρυπτῇ v. 16 et coniunctivo καταψαφισθῇ v. 20 adscriptum, deinde formas δεύει, (ὁ) μύσσαντες vv. 26, 30. Denique non neglegendum, quod liquidae geminatae exemplum κρίναι in v. 15 deprehenditur. Quapropter cum illius χέλληστους ratione habita (cfr. Doric. et Boeot. χέλλιοι Ahr. I pag. 58 ann. 30) formam χέλλιοι potuisse vigere in Lesbiorum dialecto concedendum sit, id quidem certum est Eresios ut in χειροτονίας (pro χειρροτονίας) ita in χίλιοι Alexandri Magni tempore respuisse liquidae geminationem. —

Restant quaedam exempla, ubi liquidae geminatio vere agnoscitur. Primum affero (β)όλλα IX, 2, 2; βολλάταις IX, 1, 5. Iterum vox (β)όλλα exstat initio tit. XVII, 1, cum in v. 7 legatur βουλαρχίαν, quam formam ne temere lapicidae errori attribuas, tituli dialectum mirum in modum variantem saepissime a peculiari Lesbiorum recedere monendum est. Hoc in genere praeter alia commemoro genetivum singularis alterius declinationis et in ω et in ου desinentem cfr. Βρήσω v. 2; αἰθερίω v. 9; contra τοῦ δὲ θειοτάτου v. 23. — Ceterum quod ab eadem stirpe descenderet verbum βόλλομαι, intermedium esset inter Tegeaticum βόλομαι etiam in Homeri carminibus ter exhibitum et formam βώλομαι ad Creticam et Boeoticam dialectum revocandam. Alterum duplicati λλ exemplum est στάλλα: XII A., 24; C. 17 et 40. Duplex νν tribus locis inest particulae ἐννεκα: X, 1, 3. XIV, 3, 3; XIV, 4, 3.

(Ahr.: § 9, 1) Lesbiaco more aoristi et futura activi verborum in ἄζω desinentium eorumque in εω, quorum ε ante suffixum temporale non producitur, duplici σσ formantur. Cum hac consuetudine congruit δικάσσω XII B., 12. In fronte v. 14 tit. XII C. exstat . . . ΕΣΑ. Σ, quod ex Saupprii coniectura

legendum καλέσαις ob simplex σ mihi non probatur. Nam tituli semper aoristum eiusmodi verborum geminato σσ praebent cfr. ἐπιτελέσαντα Lesb. v. 2184; ἐπαίνεσαι Lamps. (Ahr. pag. 7) 15, 21, quibus plures aoristi verborum in ἄζω exeuntium adiungi possunt, uno excepto recenti titulo Cumaeorum. Quare pro E mihi videtur legendum Σ, praesertim cum littera ν ad antecedentis versus extremum vocabulum δικαστήριον addita, in versu XIV spatium participio καλέσαις exacto litterarum quae desunt numero relinquatur. Porro a Sauppio dissentio, qui inter vv. 31. 32 nullam litteram excidisse arbitratu scripsit κατεδίκασαν; ego ut antecedentem versum (exstat ἀπ. certe subplendum ἀπό) ita insequentem unius litterae spatio producendum puto, ut σ ad εδικα- addito legatur κατεδίκασσαν. — Altero loco Sauppium idem ἐδίκασαν coniecit (v. 30), qua de forma quaestionem cum in titulo ipso ἐδικάσθη in sententiarum conexum minime quadrans exaratum sit, ad liquidum perducere non possis. Praeterea duplex σσ retinetur in aoristo verbi ὄμνυν (haec infinitivi forma reperitur in tab. XII B. v. 10): ὁμόσσαντας XII A. 16 et ap. Conz. pag. 29 vv. 29. 30: (ὁ)μόσσαντες. Denique pronominis ὅσος testimonium commemorandum est: [ὅ]σσα tit. XII B., 13. Haud alienum fuerit hoc loco monere Ἑρεσος nomini, quod Ahrensio in titulo Lesbio Deli posito cfr. pag. 496. v. 3 duplici σσ scribi placuit, tituli XII C. auctoritate unum σ assignandum esse: cfr. Ἐ[ρσ]-σίων v. 11 Ἑρεσίων v. 38.

(Ahr. § 9, 3.) Mutae geminatio in pronomine ὅστις his exemplis comprobatur: ὅττι IV. 3 v. 5 et VI, 1, v. 16.

(Ahr. § 10, 2—4.) Vocales α, ε, ο producendi ea est apud Lesbios ratio, ut ν vel ντ ante σ eiecto commutentur in diphthongos αι, ει, οι. Ad hanc legem formata sunt participia aoristi activi: ἀκούσαις XII. C. 23; [ἀκο]ύ[σ]αις C. 13. ἀπο[στέ]λλαις C. 10/11. (καλέ)σαις C. 14. — In tit. XII. A. v. 9. Sauppium ΕΡΞΑ ita subplevit: ἔρξας, quod cum ad illam formandi rationem satis exploratam non redeat, iure in dubitatio-

nem vocandum iudico; mihi quidem potius arridet ἔρξαις, cui formae in exitu v. 9. spatium superesse tituli aspectus docet.

Idem productionis usus agnoscitur in feminino adiectivi παῖς: παῖς(α)ι(ς). tit. VI, 1. v. 10. πα(ι)σαις v. 8.

Imprimis autem notatu dignum videtur part. perf. act: εὐεργετηκοῖσαν tit. X, 1. 2. Nam in Lesbiorum dialecto participium perf. act. masc. g. exisse in ων gen. οντος certum est (cfr. Ahr. § 27, 2. p. 148), unde non alia feminini terminatio nisi οισα derivari potest. — Nec minus Ahrensius recte huc traxit accusativos pluralis primae et alterius declinationis in αις et οις exeuntes. Satis habeo e titulis novis, ubi ingens exemplorum copia offertur, ne multus sim haec afferre: τοῖς Ἑλλανας XII. A, 6; [πα]ρὰ τοῖς νόμοις B., 7. ταῖς γράφαις B., 8. τοῖς πολέμοις VIII, 1. vv. 5/6. ταῖς ἀρχαῖς VI, 1. 8. Ceterum alia terminatio in titulis peculiarem Lesbiorum dialectum referentibus nusquam reperitur.

De vocalibus brevibus.

(Ahr. § 12, 1.) Ad vocabula, quibus Lesbios patet antecedente vel sequente ρ (cfr. κρέτος et θέρσος) genuinum α mutasse in ε, addas ἔρσεν tit. IV, 3. 6. Eandem formam apud Herodotum deprehendimus, cum Homerica dialectus originariam vocalem retinuerit. — Similem vocalis α mutationem particula κε prae se fert. Ad sanscritum kam Tegeaticum καν etiam consonis insequentibus litterae ν tenax proprius accedit, quam Doricum et Boeoticum κα. Alia autem ratio apud Lesbios valuit, qui nasali abiecta α in ε mutarunt: ὄ κε IV, 3. 2; ὄττι κε v. 5; αἰ δέ κε VI, 1. v. 15; αἶ κε VIII, 2. v. 11; XII, B. v. 18. [α]ι δέ κε XII. A. vv. 17. 20; XII. C. 35/36. — Quod praeterea ab Ahrensi affertur nomen Ἄρτεμις intermedium ε in his recentioris aetatis titulis exhibet: Ἄρτεμιν V, 1. v. 4. Ἀρτέμιδος XVII, 1. v. 19. Ἀρτέμιδι IX, 6. v. 2.

(Ahr. § 12, 2.) Si quid fidei habendum est grammaticis, qui Lesbios contendunt α ab aliis Graecorum gentibus in ο

offuscatum in praepositione ὑπά integrum servasse, inde titulos novos aberrasse ac vulgatam rationem secutos esse colligas ex hisce: ὑπὸ τῶν προγ[όν]ων XII, C. 34. 35; [ὑ]πὸς[χην] A. 40. — Contra obscuriorem sonum ο pro vulgari α Lesbios ascivisse duobus locis confirmatur: στρόταγοι VIII, 2, v. 7; στροτάγοις v. 13. Deinde grammaticis testibus vocalis α obscuratio ad σπόλεις vel σπόλεις et γρόφην pertinebat. Quae tamen in titulis novis deprehenduntur formae cum vulgata Graecorum sermonis ratione congruunt: ἀποστάλεντες XII, A. v. 34; γράφωσι VI, 1. v. 3. γράφαις XII, C. 8. διαγράφαν C. vv. 13. 25. διαγράφας C. 23. διαγρά[φ]αις C. 32/33. διαγ[ράφ]αν ap. Conz. p. 29 v. 17. γεγρά[μμ]ενον XII, C. 31/32. γράφεντα C. 34.

(Ahr. § 12, 6.) Eam vocalis υ attennationem, qua ὑπέρ vulgatum in Lesbiorum ore sonuisse traditur: ὑπέρ, plane tituli respuunt: XII, C. v. 11: ὑπέρ τα. vv. 18/19. ὑπέρ τῶν. XVII, 1. v. 18. ὑπὲρ τῶς. Itaque facere non possum, quin grammaticorum sententiam dubitationi vel maxime obnoxiam putem. Ea vero vocalis υ in ι mutatio, quam Latinos usurpasse certissimum est cfr. dext-imus, post-umus; mancupium, mancipium alia a Graecorum sermone ita aliena est, ut exceptis paucis Hesychii glossis dialectum cypriacam illustrantibus, nullum fere rectum, quod huc pertineat exemplum investigare possis. Jam si respexeris recentiore tantum tempore pro ι interdum υ positum esse (ad exempla ab Ahrensi collata (pars II § 17,5) ex Thessalorum dialecto addas ἥμυσυ⁸⁾ bis servatum in catalogo libertorum ad Augusti aetatem revocando), pariter vocalis υ in ι transitum eidem tempori, quo sonus υ ad breve ue proxime accesserit, cum aliqua probabilitate assignare possis. Quem pronuntiationis gradum iam Lesbiorum poetarum aetate viguisse num praesumere liceat in vocibus, quarum υ initiale ex antiquo u prodiit, certe ambigi potest. Itaque Bergkio as-

⁸⁾ Ussing: Inscript. Graec. ined. 4. B. vv. 6, 37.

sentior, qui adverbii ab ὑπέρ deducti κατόπερθεν (ap. Alcaeum 15,2; καθίπερθεν Ahr. 7,2) vocalem υ intactam reliquit.

(Ahr. § 12, 7.) Ad transitum vocalis ο in υ illustrandum ex titulis novis nullum exemplum afferri potest. Itaque ο integrum exstat in hisce: ὄρνιθα tit. IV, 3. v. 7; ἀποδόσιος XII, A. v. 22. ἀποστάλεντες v. 34; ἀπογ[ό]νων v. 36 et C. vv. 30. 37. Iam si exempla praepositionis ἀπό ab Ahrensio pag. 83 enumerata comparamus, hanc formam patet excepto ἀπυδόμεναι C. I. Gr. 2166. v. 40. vigere in titulis imperatorum Romanorum aetate exaratis. In eandem rationem ο genuinum remansit in ὀμο(λογήσωσι) C. I. Gr. 2166 v. 27, cum titulus multo recentior 2167 (ap. Conzium IX, 1). cfr. πολεΐταις praebeat ἀνυμοίως v. 7. Quibus comparatis Ahrensio non adstipulor, qui vulgare ἀπό Alcaei et Sapphus poëmatis plane abiudicavit. Maiore probabilitate ad Tegeaticam dialectum referas peculiarem formam ἀπό hisce exemplis confirmatam: ἀπυέσθω v. 3, ἀπὺ τῆ (sc. ἀμέρῃ) v. 4; ἀπυδός v. 13; ἀπυτεισάτω v. 37; ἀπυκαθιστάτω v. 42; ἀπυτειέτω v. 45. Lesbiorum propria forma πρότανις. cfr. Ahr. pag. 84 et Addenda pag. 507 exstat in tit. XII, B. v. 29.

De vocalibus longis.

(Ahr. § 13, 1—2.) Notissimum est Aeolenses eo cum Doriensibus congruere, quod longum α in verborum et stirpe et terminatione tenaciter retinent. Quare in titulis haecprehenduntur: ζαμιώσθω VI, 1. vv. 14/15. ἄζάμιος v. 18. στρόταγοι, οἱς VIII, 2. vv. 7. 13. τέγων, δίκων vv. 10. 11. Ἐλλανας XII, A. vv. 4. 6. [πα]ν[δ]άμι v. 8. ψάφ[ω] v. 16. ἀντιτ[ι]μασαμένω vv. 17/18. Ἄλιον B. 20. τε[θ]ν[ά]κην C. 15. γᾶν C. 38 et VIII, 1. v. 7. εὐακώ IX, 6. v. 2. ὑπακώ XVI, 2. v. 2. Postremo huc traho ἐξεκλάτεις duobus locis certum: tit. XII, A. 7/8 et Conz. apogr. pag. 29 vers 2, cuius lacuna ..εκλίσ. facillime ita subpleri potest: ἐξεκλάτεις (cfr. Ahr. Add. pag. 583). Genuinum constat verbum fuisse κλαφίω cfr.

cla-v-is, claudio, unde detracto digammate Lesbiorum κλαίω exortum est cfr. Dor.: κλαίς, Ionic. κληῖω. Sauppilii igitur scriptura: ἐξέκλεισε minime mihi probatur. Idem in tit. XII, A. v. 4. legi vult: ἐλ[α]ί[ε]το, contra v. 12 λ[η]ιστᾶν. Cum vero altero loco hanc vocem deprehendisse mihi videar: ap. Conz. pag. 29. v. 2: ..Λισταν, unde λ praefixo et littera Λ in A mutata conicio λαίσταν, α genuinum ab omni dubitatione exemptum puto.

(Ahr. § 13, 2—4.) Inde progrediar ad ea exempla, quae vocalem η ex ε productam exhibent. Horum in numerum prae aliis referas coniunctivos: θέλη IV, 3. v. 2. κατάγη, εἴπη, προθῆ XII, A. v. 21 ac formas verborum contractorum in ημ. e. g. φίλημι cfr. ἐγκαλημένων XII, A. v. 40. οἰκημέναν VIII, 1. v. 6. ποήσω XII, B. v. 19. ποήσασθαι A. 26. Porro voci κτήμα vocalem η non abiudicandam esse docent hi loci: κτήματος VIII, 2. v. 4. κτήματα v. 6. κτημάτων XII, A. 22. Praeterea hoc loco notatu dignum videtur nomen Μυτιλήνα, quod, quamquam apud Alcaeum feminina in ανα desinentia occurrunt cfr. Κυλλάνας ed. Bergk. Alc. 5, 1; Ἀθανάα Alc. 9, 1, tamen vocalem η hisce locis servat: Μυτιλήνα VI, 1. v. 7. Μ(υτιλή)να vv. 8/9. Μυτιλήναοι vv. 18/19.

(Ahr. § 14; 1.) Ut infinitivi praesentis et aoristi secundi activi (exceptis θέμεναι et δόμεναι) ita aoristi passivi in ην exeunt. cfr. Ahr. § 25, 4; 26, 9. Itaque leguntur θύην IV, 3. v. 2. πάθην VI, 1. v. 17. κόπτην v. 19. ἀποθάνην XII, A. v. 19. [φ]εύγη C. v. 28. Πάθην altero loco latere mihi videtur in lacuna post verba: ὑπέρτ[ε] Ἀγω]νίπ[ω κ]αὶ [Εὐρυ]σιλάω patiente: τι.ειπα.ηναυτοῖς, quam quidem Sauppilius ita subplevit: αἱ δεῖ παρῆν αὐτοῖς κτλ. Hac in coniectura primum est offensioni particula αἱ, cum titulus luculenter exhibeat τι, deinde infinitivus παρῆν (pro παρέμεναι⁹⁾?). Ego quidem propono: τί δεῖ πάθην αὐτοῖς, quae lectio propterea proba-

⁹⁾ παρῆν sive ad πάρειμι sive ad παρήμι rediens cum Lesbiaca formandi lege repugnat.

bilior est, quod si eam admittas, documenti sententiae egregie inter se conexas sensum praebent hunc: Eresii, quos Alexander iussit poenam in Agonippum et Eurysilaum statuere, capitis reos damnarunt. cfr. vv. 13—15: τὸ δικαστήριον ἔκρινε Ἀγώνιππον καὶ Εὐρυσίλαον τεθνάκειν. — Ad eandem in ἡν formandi rationem etiam perfecti activi infinitivum pertinere docet τε[θν]άκειν XII, C. 15. Hinc satis elucet Lesbios non solum participia perfecti in ων, οντος desinentia (cfr. Ahr. § 27, 2), sed etiam infinitivos praesentis terminationibus plane respondententes formasse. —

(Ahr. § 14, 2.) Recte grammaticos Aeolensium dialecto κῆνος pro ἐκεῖνος vindicasse comprobatur hoc exemplo: κήνω XII, A. v. 23. Contra cum in eodem titulo vulgatum τρεῖς v. 30. legatur, eo adducor, ut grammatici testimonio (Choerobosc. Anecd. Oxon. II, 267, 10), quo Aeolicum τρεῖς laudatur fidem denegem.

De diphthongis.

(Ahr. § 15, 3). In aliquot vocabulis, ubi vulgaris sermo praebet η, Lesbii traduntur αι usurpasse. De his quidem: θναίσκω et μινναίσκω nullum adhuc e titulis testimonium afferri potest. Certius exemplum est adiectivum αἶμιςος ad hanc Lesbiorum consuetudinem referendum, cuius genetivus pluralis in titulo XI, I bis deprehenditur: αἰμίσεων vv. 9, 11.

(Ahr. § 15, 4) Scripturae illustrandae causa in titulis recentissimae aetatis ει, quod fungitur vice longi ι, conspici moneo: εἶρεα καὶ ἀρχ(εἶρεα) IX, 2 v. 5; εἶρων XVII, 1 v. 25.

Quin etiam haec scriptura semel ad breve ι in voce πάεις IV, 2 v. 1 pertinuit. Quod ad duplicem formam Ποσειδαν et Ποτίδαν attinet, titulorum testimonia, quibus respectis fidem grammaticorum opinioni aut tribuamus aut derogemus, adhuc desiderantur. (Vulgatum Ποσειδῶνος, quod in titulo recentissimo XVII, 1 v. 12 exstat, nullius momenti est.) Ceterum insolitam intermedii τ scripturam ad Thessalos quam ad Les-

bios referre malim, cum in titulo Larissaeo (Ussing, Inscript. Graec. inedit. Hauniae 1847)prehendatur: Ποτειδοῦνι tit. 21 vv. 4/5.

(Ahr. § 15, 8.) Singillatim enumerare locos, ubi particula αἰ legitur, supersedeo. Satis est monuisse nusquam in fontibus purae Lesbiorum dialecti hanc formam: αἰ occurrere.

(Ahr. § 15, 9.) De iota adscripto disserendi copiam tituli novi praebent. Ac Mytilenaei quidem VI, 1. et VIII, 2. antiquiori aetati assignandi dativis sing. prim. et alter. decl. iota semper adscriptum exhibent. cfr. VI, 1. v. 7. τῷ μὲν ἐμ. Μυτιλήνῃ (ἔοντι); v. 9. ἐμ. Φωκείῃ; v. 10. ἐμ. Φωκῇ; v. 14. θανάτῳ sc. ζαμιώσθῳ. VIII, 2. 5. παρεχώρησαν αὐτῷ ἐντῇ πόλει VIII, 2. vv. 5. 7. 8. 10. — Inter ε et πόλει v. 3. lacuna quatuor litterarum intercedit procul dubio ita subplenda: ἐ(ντῇ) πόλει. Vers. 15. praebet ἐν τῷ ψ... i. e. ψαφίσματα, ut opinor. Huc accedit e Conzii apographo pag. 29. v. 16. unum exemplum: κρυπτῇ. Contra in titulis XII, A—C. eodem fere tempore quo VIII, 2. exaratis, iota ubique omissum est. cfr. ἐντῇ ἀκροπόλει A, 10. τῇ δίκῃ A, 20. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ A. 26. ἐνόχοι[ς ἔμμε]ναι τῷ νόμῳ τῷ ἐν τῇ στάλλῃ. Ab hac tamen consuetudine, qua iota neglegitur, unum recedit κρυπτῇ A. 16, cuius iota tituli scriptura plane confirmatur. Qui restant tituli recentioris aetatis iota subpressum esse probant: IX, 6. v. 2. Ἀρτέμιδι θερμῖα εὐακῶ. XVI, 16. v. 2: Ἀφροδίτα.. ὑπακῶ. XVII, 1. vv. 1—3. Ἀφροδίτα τῇ παίδι. vv. 6—7. τῇ εὐεργέ(τ)ιδι. His omnibus comparatis iam Alexandri aetate iota in dativis modo additum modo subpressum, recentiore tamen tempore semper neglectum fuisse haud iniuria concludas. — Eadem ratio de iota coniunctivis adscripto valet, quod quidem ab Ahrensi Lesbii plane abiudicatum nunc duobus exemplis antiquissimorum titulorum comprobatur: ἐπεὶ κε.. ἐξέλθῃ VI, 1. v. 12. (αἰ δέ κε) καταψαφισθῇ αὐτῷ θάνατος Conzii apogr. pag. 29. v. 19—21. Deest autem iota in coniunctivis, quos titulus XII, A. praebet: καταψ(αφ)ισθῇ v. 17. αἰδέκε εἴπη ἡπροθῇ vv. 20/21. Porro praesto est θέλῃ in titulo IV, 3.

multo recentiore bis occurrens: ὅ κε θέλη v. 2; ἰρήιον ὅτι κε θέλη v. 5. Itaque nihil est, cur etiam tempore Alcaeï et Sapphus iota iam omissum esse suspicemur, quare scripturam iota subscripti a Bergkio contra Ahrensii sententiam adhibitam valde probo: cfr. λάμπη Sapph. 3, 3; τελέση Alc. 77, 1; εἴπης Alc. 82, 1.

De longarum vocalium et diphthongorum aliis mutationibus.

(Ahr. § 16, 12.) Correptionem diphthongorum αι et οι, quarum ι ante insequentem vocalem excidit, agnoscas in hisce: Μυτιλήναιοι VI, 1. vv. 18/19. ποιήσασθαι XII, A. 26 et Conzii apogr. pag. 29. v. 24. ποιήσω XII, B. 19. In titulo XII, B. legitur δικαίτατα v. 17, qua in voce ο omissum Sauppius lapicidae negligentiae, ni fallor tribuit. Aeque licet conicere δικαίτατα legendum esse, quod leni mutatione ex δικαίτατα efficitur. Utrum praeferendum sit, propterea diiudicari non potest, quod titulorum testimonia, unde correptum fuisse in adiectivorum exitu αιος in ρος elucet, adhuc desiderantur.

(Ahr. § 17, 1.) Contractionem, qua ιε in ι coalescit stirps ιερ subit. Hunc usum, quo discrepant Lesbii a Thessalis et Boeotis genuinum ιαρ- usurpantibus, congruunt cum Ionibus, habes in hisce: ἰρήιον IV, 3. v. 5. τὰ ἱρα XII, A. v. 11. Huc accedunt recentiore more siribendi ει pro ι servato: εἴρα IX, 2. v. 5. εἴρων XVII, 1. v. 25. Idem titulus dialecti inconstantia insignis praebet ἱεροκάρυα vv. 20/21. ἱεροθύων v. 25. Ex litteris valde detritis Conzii apographi pag. 29. v. 10: ΤΑΙΑ facillime elici potest: τὰ ἱρα.

(Ahr. § 17, 2.) Crasis qua ο-ε in ω contrahitur, reperitur in ὀνίαυτος VI, 1. v. 12; Particulam καί in inscriptionibus Lesbiacis nusquam nisi in Balbillae epigrammatis crasin admittere vidi. cfr. καὶ αὐτοισι XII, B. v. 5. καὶ αὐτον A. v. 25. καὐτος Balbil. XIX, 9 (Ahr. pag. 578.).

De nominum declinatione.

(Ahr. § 20, 3.) Genetivus masculinorum primae declinationis in α desinit. Subpeditant Ἡρωί[δ]α XII, A. 37. Σωσία IV, 2. 1. Ἑρμᾶ. Infirmari igitur grammaticorum auctoritatem, qua terminatio soluta $\alpha\omicron$ Aeolica laudatur, apertum est. Potius Boeotorum dialectus antiquissimae linguae indolis tenacissima fuit. cfr. Keil ad Syllog. Inscrp. Boeot. p. 569. Εὐαγόραο. v. 3; καλοκλίδο v. 8. — Nec magis probabile est quod a grammaticis explicatur genetivum pluralis exisse in $\alpha\omega\nu$. Nam si in titulorum testimonia inquirimus, Lesbiorum dialectum patet ascivisse terminationem $\alpha\nu$ cum Doriensibus communem. cfr. πολιτᾶν XII, A. v. 13. τῶν θεᾶν XVII, 1. v. 17. ταυτᾶν XII, A. v. 31. Itaque in Conzii apographo pag. 29 subplevi: μετὰ (τ)ῶν λαιστ(ᾶν) vv. 11/12. (σώ)ματα τῶν πολιτ(ᾶν). Tit. XII, A. v. 2. praebet πολιΓΩΝ, ubi Sauppium conierit πολιτῶν, quod ob terminationem Lesbiis inusitatam $\omega\nu$ improbo; postulo πολιτᾶν. Contra antiquissimae formae in $\alpha\omega\nu$ desinentis vestigiaprehenduntur in Boeotorum et Thessalorum dialecto. cfr. Keil ad S. J. Bt. n. XIX, p. 5/6. v. 8. προσστατᾶν; in tit. Aegosthenit. v. 10. Ἠγοσθενιτᾶν; in tit. Thessal. Ahr. pag. 528/9. I, v. 14. κοινᾶν. II, v. 17. πολιτᾶν. — Accusativi singularis terminati in $\alpha\nu$ praesto sunt: κτίσταν VIII, 1. v. 2. (ἄ)γωνοθέταν IX, 2. v. 6; (πα)ναγυριάρχαν v. 7. παρακελεύσταν XVII, 1. vv. 17/18. ιεροθύταν v. 25; περιηγῆταν v. 26. —

Lesbiaca et Dorica contrahendi ratione genetivi suffixum $\omicron$ cum stirpibus in $\omicron$ exeuntibus coalescit in ω . Ne exemplorum copia nimium accrescat, haec afferre satis habeo: καθόδω XII A. v. 22. κήνω v. 23. τῷ Τερτικωνεῖω τῷ Ἡραεῖω v. 37. τῷ κατεληλύθοντος VIII, 2. v. 9. Hanc terminationem et Atticam, qua $\omicron$ + $\omicron$ in $\omicron\upsilon$ contrahitur, unus tit. XVII, 1. promiscue exhibet cfr. Βρήσω v. 2. αἰθερίω v. 9. ἐλευθερίω vv. 9/10. Ἀσκληπίω vv. 22/23. τοῦ δὲ θειοτάτου v. 23. μισθοῦ vv. 28/29.

(Ahr. § 20, 4.) Dativis pluralis utriusque declinationis

excepto articulo finale ι nunquam fuisse detractum denuo titularum testimoniis comprobatur cfr. ἐν τῇς διαλυσι(εσ)σι VIII, 2. v. 3. (τάυτ)αῖσι ταῖς πολίεσσι VI, 1. v. 6. αὔτοιςι XII, B. v. 5. C. v. 24. ἐκγόνοιςι B. 6. Quamobrem cum articuli productior forma ταῖσι vel τοῖσι nusquam exarata sit, Sauppīi scripturam τοῖσι[ι νόμ.]οῖσι XII, B. vv. 13/14. cum dialecti ratione repugnare et τοῖς subplendum esse contendo.

(Ahr. § 21, 1.) Iam ad tertiae declinationis terminationes quasdam accedens primum attingo accusativum singularis. Ac sunt qui dicant saepius Lesbios ν retinere, ubi vulgaris lingua induit suffixum α. Ad hunc usum illustrandum prae aliis adiectiva in ης cadentia afferuntur, cui quaestioni e titulis lux nondum affunditur. Attamen gravi errore imbutos fuisse grammaticos, qui accusativis vocum in ις terminationem α omnino abiudicant, dilucide hisce exemplis cognoscitur: ὄρνιθα IV, 3. v. 7. παῖδα XIV, 1. v. 3, XIV, 2. v. 2.

(Ahr. § 21, 3.) Aequae ac Boeoti antiquissimam dativi pluralis terminationem εσσι Lesbii retinuerunt. Itaque exstant: φερόντεσσι XII, A. v. 29. διαζόντεσσι B. vv. 8/9. βασιλέεσσι C. I, Gr. 2166. vers. 4. Μακεδόνεσσι v. 5. πολίεσσι Conz. VI, 1. v. 6. διαλυσι(εσ)σι VIII, 2. v. 3. Inter μῆνεσσι et σι tit. VI, 1. vv. 12/13 certe σ excidit. —

(Ahr. § 21, 4.) Deinde notatu digna commemoro feminina in ις, gen. ιος, quorum genetivus vocalem ι ante suffixum ος integram servavit cfr. πόλιος XII, A. v. 8. ἀπο[δ]όσιος v. 22. συντάξιος XVII, 1. v. 28. Lacuna apud Conz. pag. 29. vv. 2/3 ε . τα . . . . ος ita mihi videtur subplenda: ἐκ τῇς πόλιος. Dativi cadentes in ι ex ιι natum, qui pariter apud Boeotos et Dorienses sonabant, leguntur πόλι VIII, 2. vv. 5, 7, 8, 10. ἀκροπόλι XII, A. 10. πόλι C. 30, 37. Altera dativi terminatio ει exstat in t. XII, B. v. 3. πόλει, quo addas πόλε[ι] ex tit. XII, A. v. 27. Ad hanc formam explanandam non tam ad recentioremorem morem ει pro longo ι scribendi confugerim, quam Alexandri aetate in Lesbiorum dialectum ex Atticorum sermone ingruente irrepsisse hanc terminationem suspicari licet.

(Ahr. § 21, 5.) Genetivum singularis nominum, quorum nominativus cadit in ης, contractionem non subire documento est Ἀγησιμένε[ο]ς XII, A. v. 38. Hoc loco affero stirpem πρέσβε, cuius nominativus pluralis isque solutus deprehenditur in tit. XII, A. v. 33: πρέσβεες. Priore exemplo Ἀγησιμένεος hoc quidem luculenter efficitur, ut inauditam genitivi terminationem η, quae in titulo Delio occurrit cfr. Πολυδεύκη, Εὐαγένη, Ἑρμογένη Ahrs. II, pag. 510/511 ad vulgarem Lesbiorum dialectum referre non liceat. — Quod ad masculina in κλης exeuntia adtinet, cum dativi Κκληκλῆ (Ahr. II, p. 511) formatione concinit Θεοκλῆ(ος) quem dativum ab antecedentibus dativis (Δι)ονυσίω τῷ aptum in tit. XIV, 3. v. 2. restituo. Eadem formandi ratio in Boeotica dialecto apparet cfr. Keil ad S. I. B. p. 556. vv. 2, 8. Πεδεκλεῖτος, p. 558. v. 5. Εὐκλεῖτος, in quibus εἰ pro vulgari η scriptum est. Contra Doriensium dialectus eiecto ε notabilem genitivi formam in κλεος terminatam exhibet cfr. Ahr. II. pap. 235. —

(Ahr. § 21, 6.) Ex pristino βασιλες evanescente digammate et antecedentis vocalis productione ortum est βασιλη, quam stirpem retinent haec exempla ex Mytilenaeorum titulis collecta: οἱ βασίλη(ες) VIII, 2. v. 9. βασιλήεσσι C. I. Gr. II, 2166 c vers. 4. βασίληας v. 10. Quae e βασίληος mutata quantitate prodiit forma βασιλέως ap. Conz. pag. 29. v. 18 legitur. Inde correptione ultimae syllabae natum βασίλεος, nisi O pro Ω eius qui titulum transscripsit errori debeatur, in tit. XII, 6. v. 25. exstat. In titulo recentissimo IX, 2. non aliam nisi correptae stirpis formam εἶρα v. 5. exspectaveris.

(Ahr. § 21, 7.) Lesbiaca contrahendi ratione, qua oo in ω coalescit, cfr. πολέμο-ο, πολέμω explicandus est genetivus: Πείθως IV, 3. vv. 3/4. — Grammaticorum sententia (Ahr. § 21, 8), qua e. g. vocem Ἄρτεμις in casibus obliquis caruisse littera δ contendunt, plane refellitur exemplis, quae ad Ahr. § 12, 1 attuli. —

(Ahr. § 21, 9.) Postremo forte fortuna factum est, ut exemplum vocis in ιγῆ terminatae servatum sit, unde grammati-

corum huc spectans opinio examinari possit. Legitur enim in tit. XII, A. v. 12. post $\kappa\rho\upsilon\pi\tau\alpha$: $\Psi\Lambda\Phi.\Gamma\Gamma$, cui voci litteram ι , ut efficiatur $\psi\alpha\phi\acute{\iota}\gamma\gamma\iota$, inserendam esse patet cfr. Etymol. Magn. p. 554, 21: $\pi\alpha\rho\alpha\ \tau\acute{o}\ \psi\eta\phi\omicron\varsigma\ \gamma\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\alpha\iota\ \psi\eta\phi\iota\zeta\ \kappa\alpha\iota\ \psi\tilde{\alpha}\phi\iota\zeta\ \kappa\alpha\iota\ \pi\lambda\epsilon\omicron\nu\chi\sigma\mu\tilde{\omicron}\ \tau\omicron\upsilon\ \gamma\ \psi\tilde{\alpha}\phi\iota\gamma\tilde{\zeta}$. Quod Sauppium contra legi mavult: $\psi\acute{\alpha}\phi\omega\ \kappa\alpha\iota$ a litterarum ductibus abhorret. Praeterea coniectura mea altero exemplo confirmatur ap. Conz. pag. 29. v. 16: $\kappa\rho\upsilon\pi\tau\alpha\ .\Lambda.\text{I}\text{---}\Gamma$. (Kieperti apographum C. I. Gr. II, 2166 b. v. 14. praebet T.. $\text{I}\Gamma\Gamma$.), ubi latere $\Psi\Lambda\Phi\text{I}\Gamma\Gamma$ sibi quisque facile persuadebit. Hinc luce clarius erit et a Lesbiiis $\psi\tilde{\alpha}\phi\iota\gamma\tilde{\zeta}$ pro vulgari $\psi\tilde{\alpha}\phi\omicron\varsigma$ ¹⁰⁾ usurpatum fuisse (cfr. voces eadem ratione formatas: $\lambda\tilde{\alpha}\alpha\varsigma$, $\lambda\tilde{\alpha}\iota\gamma\tilde{\zeta}$; $\varphi\tilde{\upsilon}\sigma\alpha$, $\varphi\tilde{\upsilon}\sigma\iota\gamma\tilde{\zeta}$, $\sigma\pi\iota\nu\theta\acute{\iota}\rho$, $\sigma\pi\iota\nu\theta\acute{\alpha}\rho\iota\gamma\tilde{\zeta}$) et hariolari grammaticos, qui in eiusmodi vocibus unum γ excidisse contendunt. —

De pronomibus.

(Ahr. § 23, 9–10). Articuli nominativus plur. masc. et fem. g. nusquam τ potius Doriensium usui vindicandum in fronte gerit cfr. $\alpha\iota\ \delta\epsilon\ \acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\iota$ XII, A. v. 31; $\omicron\iota\ \pi\rho\acute{\epsilon}\sigma\beta\epsilon\iota\varsigma$ B. 22. Plane cum tit. C. I. Gr. 2166 consuetudine relativi loco articulum adhibendi concinit quod exstat in antiquiore Mytilenaeo VIII, 2: $\mu\eta\delta\acute{\epsilon}\nu\ \tau\tilde{\omega}\nu\ \pi\alpha\rho\epsilon\chi\acute{\omega}\rho\eta\sigma\alpha\nu$ vv. 4/5. Item articulus relativi vice fungitur hoc loco: $\acute{\omicron}\ \kappa\epsilon\ \theta\acute{\epsilon}\lambda\eta$ IV, 3. v. 2. Hinc recedit titulorum Eresiorum usus, quo vulgatae formae reperiuntur cfr. $\pi\epsilon\rho\acute{\iota}\ \tilde{\omega}\nu\ \omicron\iota\ \pi\rho\acute{\epsilon}\sigma\beta\epsilon\epsilon\varsigma\ \acute{\alpha}\pi\alpha\gamma\gamma\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omicron\iota\sigma\iota$ XII, A. v. 33; $\acute{\omicron}\ \sigma\epsilon.$ $\delta\iota\kappa\alpha\sigma\tau\acute{\eta}\rho\iota\omicron\nu\ \acute{\epsilon}\kappa\rho\iota\nu\epsilon\ \tau\epsilon\theta\nu\acute{\alpha}\kappa\eta\nu\ \kappa\tau\lambda.$ C. v. 14. Quid igitur? si illas relativi formas reputaveris, num facies cum Sauppio, qui Eresiorum titulos purae Lesbiorum dialecti speciem prae se ferre contendit? Alterius relativi forma est $\acute{\omicron}\tau\tau\iota$ hisce locis bis confirmata: tit. IV, 3. v. 5. et VI, 1. v. 16. Inde licet opinari genetivum apud Lesbios sonuisse $\acute{\omicron}\tau\tau\iota\nu\omicron\varsigma$, quod si probabili coniectura nitatur, insigni usu pronominis tantum $\tau\iota\varsigma$

¹⁰⁾ Haec vox in eodem titulo occurrit: $\psi\tilde{\alpha}\phi\omicron\nu$ A. v. 29.

flectendi cum Tegeat. ὅτινι et Dor. ὅτινι, ὅτινος, Ahr. II, 278. concinit. — Inter demonstrativa mira gen. pl. fem. gen. forma ταυτᾶν XII, A. v. 31. occurrit, quae utrum lapicidae errori debeatur an vere in Lesbiorum usu fuerit, in controversiam vocari potest nec prius eam, quippe quae masculini analogiam non sequatur ad peculiarem Lesbiorum dialectum referam, quam altero tituli apographo confirmatam esse videro. —

(Ahr. § 23, 12.) Ex numeralibus cum τρεῖς et χίλιοι iam alio loco attulerim, primum commemoro ἔξ VI, 1. v. 12; ἑπτὰ XII, A. v. 31; ὀγδοήκοντα A. v. 30, in quibus nihil peculiare monendum. Ex hoc autem δέκατον, cuius α intermedium in tit. XIV, 2. v. 4. integrum servatum est, erroris Balbilla convincitur, quae analogia e. g. στροφήτος et grammaticorum γρόφω laudantium auctoritate inducta in epigr. ap. Ahr. II, pag. 579. XXI, v. 5. scripsit δεκάτω. Porro pro τεσσαράκοντα ex stirpe πέσωρ — deductum πεσσεράκοντα exspectaveris. Attamen prior forma legitur in tituli recentissimi XVII, 1. versu 27, unde ad peculiarem Lesbiorum usum nihil certi deduci potest. — Denique suffixum κόσιοι confirmatur hisce exemplis ὀκτωκόσιοι XII, A. v. 30; ...οσιοι ap. Conz. pag. 29. v. 9, quae lacuna ex Kiepertii apographo subpletur numero διακόσιοι. Lesbii igitur cum Ionibus in hoc suffixum sonum ο receperunt, Boeoti autem cfr. Ahr. I, p. 178, Dorienses A. II, p. 119, Tegeatae cfr. τριακόσιοι retinuerunt pristinum α. —

De coniugatione.

Quoniam supra de vocalibus et consonis disserens saepius e verborum flexione exempla protuli, pauca, quae titulorum auctoritate dialecti indoli illustrandae usui sunt, nunc restant adnotanda. — (Ahr. § 24, 2.) Non recepissee sonum η primam syllabam praeteritorum, quorum stirps α in fronte gerit e. g. ἄγ-, colligas ex forma συνάγαγε bis confirmata: C. I. Gr. 2166 c. v. 13 et tit. Conz. XII, C. v. 24. Ac si memineris, quam insignis Lesbiorum dialectus longo α servando fuerit,

pristinum illud α pro Ionico η praeteritorum initio inhaesisse non mirabere, praesertim cum Dorienses et Tegeatae ut eiusdem vocalis omnino tenacissimi sunt, ita augmenti loco vocalem η respuerint cfr. exempla ab Ahrensiō tom. II, pag. 129 collata et Tegeat. ὑπᾶρχε v. 44.

(Ahr. § 24, 5.) Tertia persona pluralis coniunctivi praesentis, cuius exemplum Ahrensiō non fuit praesto, nunc eo quod exstat in tit. VI, 1. v. 3. γράφωσι comprobatur. Quam formam ut statuam, adducor insequente apodosi κύριον ἔστω, ad quam enuntiatum condicionale particulas detritas αἱ κε et verbum γράφωσι continens referendum mihi videtur. Itaque hanc scripturam γράφωσι deberi negaverim errori lapicidae, qui Ω pro O bis insculpserit. cfr. ὀνίαυτως pro ὀνίαυτος v. 12. et dativi exitum, nisi fallor, ...τωσι v. 4. ita fortasse subplendum: τοῖς ἄτοισι. Haec vero terminatio ωσι, si quidem recte statuitur, ex indicativi analogia optimo iure explicari potest. Nam sicuti γράφωσι redit ad primitivum γράφοντι, ita ex γράφωντι primum γράφωνσι, deinde secundum proprium Lesbiorum usum, quo ν ante σ semper abiit in ι , γράφωσι ortum esse contendas.

(Ahr. § 24, 7.) Verborum exitus ...τέιχοντον et ..ντον in tit. VIII, 2. vv. 6. 8. quamquam non habeo ad quas stirpes relegem, tamen eam mutationem testari crediderim, qua tertia pers. plur. imperat. activ. in ντον terminata esse traditur. —

(Ahr. § 26, 9.) Verbi τίθημι infin. aor. in tit. VI, 1. v. 17. legitur: κκτθέ(μ)ενσι. Nec vero ad eandem formandi rationem praesentis infinitivum refero nec Sauppīi coniecturam πρ[οτι-θένσι] probō. Nam ex infinitivis ἐπαίνην, νίκαν, στεφάνων, quibus praesentia ἐπαίνημι, νίκαμι, στεφάνωμι praesumenda sunt, infinitivum verbi τίθημι apud Lesbios sonuisse τίθην colligo. Accedit, quod simili modo inf. ὀμνῶν (tit. XII, B. vv. 9/10) ad praes. ind. ὀμνῶμι redit. —

(Ahr. § 26, 10.) Participia praes. act., quae in Lesbiorum poetarum libris deprehenduntur, duas formandi sortes subierunt: alia οἶκεις, ἐφόρεις, μέδεις ab indicativis in ημι exeun-

tibus deducta sunt, alia δινεῦντες Sapph. 1. v. 11. μοχθεῦντες Alc. 18, 5. certe a δινέω et μοχθέω. Utram rationem secuta sint exempla, quae titulorum auctoritate nituntur στοίχεις, προσμέτρεις liquet. Idem formandi usus comprobari mihi videtur participio βαθέν[τι] tit. XII, B. vv. 2/3. quod altero loco in lacuna tit. XII, A. v. 27. ΠΑ.ΟΕΝΤΙ latet. Sauppil contra, qui litterarum ductuum parum rationem habet, lectio haec est: προθέντι. Ea igitur remota quod exstat βαθέντι coniecturis non vexandum duco. Iam vero ad verbi stirpem indagandam, nescio an comparatio formarum, quae apud Herodotum leguntur: βῶσαι, βωθήσας viam aperiat. Nam inde apparet stirpis βοη vocales coaluisse in ω, quem usum etiam ad Lesbios pertinuisse ita ut longum α prodierit ex οα, suspicari licet. Nihilo setius ita omnis dubitatio sublata est, quod quamquam αο in α contractum fuisse constat, tamen illustrandae contractioni vocalium οα exempla, quod sciam, non subpetunt. Nec minus a vulgari formandi lege singulare βαθόημι tanquam ex stirpe adiectivi βοαθός deductum aberrat. Itaque in re parum dilucida hanc explicationem, quae quidem cum loci sententia, quo legitur βαθέντι, non pugnat, pro certo venditare nimiae audaciae duxerim. —

(Ahr. § 26, 13.) Verborum in ημι flexionem tuentur participia ἐγκαλημένων XII, A. v. 40 et οἰκημένων VIII, 1. v. 6. quorum η intermedium ex primitivo εje. cfr. κάλην e κάλεjeν natum videtur. Huc adiungo imperativum ζαμιώσθω VI, 1. vv. 14/15.

(Ahr. § 26, 14.) Cum Doriensibus (Ahr. II, pag. 323), Ionibus, Boeotis (cfr. ἰών), Tegeatis (cfr. ἐόντος v. 11) Lesbii eo congruunt, quod stirpis ἐς vocalem initialem in participio retinent. Praesto sunt ἐόντων VIII, 2. v. 7. ἔοντα v. 8. ἔοντι v. 10. — Cum infinitivum ἔμμεναι iam supra protulerim, restat, ut vulgatas formas, quas tituli offerunt, adscribam ἔστω VI, 1. v. 4; εἰσί XII, A. v. 39. —

(Ahr. § 27, 2.) Recte grammaticos tradere de singulari participiorum perf. art. terminatione ων, οντος hisce duobus

exemplis confirmatur, quorum alterum κατεληλύθοντος antiquiore testimonio tit. VIII, 2. v. 9. nititur, alterum ἐπιτετελέζοντα in titulo XVII, 1. multo recentioris aetatis conspicitur v. 6. Iam si quid veri inest in testimonio grammatici ex Alcaei carmine quodam περὺ γγών afferentis, per longissimum temporis spatium hunc participii perf. art. formandi usum Lesbiorum sermoni proprium fuisse intellegis. — Feminini terminatio οισα, unde habeat explicationem, supra expositum est. —

De praepositionibus.

(Ahr. § 28.) Accedo ad praepositionum παρά et κατά apocopen, quae aliis dialectis non aliena omnino ad antiqui sermonis proprietatem referenda est. Huius usus vestigia in titulis novis, quorum antiquissimi circa Alexandri aetatem exarati sunt, tenuissima reperiuntur cfr. κατ᾽(μ)εναι VI, 1. v. 17. πὰρ τῆς πόλιος VIII, 2. v. 4; οἱ παρχωρή(σαντες) v. 6; παργενόμενος C. I. Gr. 2166 c. v. 9. Nec vero eandem rationem valere in Eresiorum titulis XII, A-C. ingens exemplorum copia arguit cfr. κατὰ τοῖς C. 14. κατὰ τῶν B. 22, C. 6, 27, 29, 35. κατὰ τόν C. 17, 18, 24. κατὰ τούτων C. 33. [πρ]ὰ τοῖς B. 7. Unum tamen apocopes certum exemplum exstat καττοῖς XII, B. v. 14. Restant duo eiusdem tituli loci detriti, quibus Sauppius decurtatam praepositionis formam κατ- hisce coniecturis vindicavit: καττὸν νόμον (κατ...μπ.... C. 28.), καλλαφθέντος (A. 20. ΚΑ.ΛΑΙΩΕ.ΤΟΣ). Atque his quidem locis, si memineris illius exempli καττοῖς, apocope praepositionis nullo modo prorsus abiudicanda erit. Nec vero iniuria ego quidem, cum apocopen semel adhibitam, octies neglectam viderim, magis eo inclino, ut integram formam κατὰ statuam. Itaque primum pro καλλαφθέντος scripserim κατὰ δέθεντος, quod per maiusculas expressum neque a litterarum reliquiis nimis recedit et cum dativo τᾷ δίκα coniunctum apte eandem quam καλλαφθέντος sententiam explet. Deinde altero loco, cui praepositionem κατὰ plane abnuerim, post verba

φεύγην αὐτοῖς mihi subintellegenda videntur καὶ ἐκγόνοις neque eum temere fictum contextum, quo Eresii non solum tyrannos sed etiam eorum posteros in exsilium eiecisse putantur, ex antecedentibus patet cfr. vv. 20/21. — Si titulos, qui in aetatem incidunt recentiorem, circumspicimus, quid mirum, quod ubique praepositionum apocope neglecta est? cfr. καταλύσαντα VIII, 1. 3-5; κατάσχοντα v. 5.

Quod a grammaticis ὀνά pro ἀνά Aeolicae dialecti fuisse affirmatur, quantum titulorum conspectus docet, artioribus finibus circumscribendum erit. Neque enim ullam praepositionis ὀνά vel ut rectius dixerim ὀν vestigium nisi in Cumaeorum et Thessalorum titulis deprehendas (cfr. Ahr. 1. 149. II, 534). Contrariam rationem secutos esse Lesbios haec exempla probant: ἀναγράφαντας C. I. Gr. 2166. v. 44; ἀνέλοντι XII, A. v. 25. Quam ob caussam praepositio ὀν Alcaei et Sapphus poematis vindicata non levem movet suspicionem. — Porro cum Atticis Lesbii praepositionis πρὸς ex προτί natae usu congruunt, cum Dorienses, Boeoti, Thessali dempto ρ insignem formam ποτί vel ποτ-, Tegeatae πός tuiti sint. Haec conguessisse exempla satis habeo: πρὸς Ἀλέξανδρον XII, A. vv. 6, 14, 34. πρὸς αὐτον v. 36. Neque usu nec formis notabiles sunt praepositiones ἐκ [Boeot. ἐς- ἐσσ-, Thessal. ἐς ἐξ, Tegeat. ἐς- ἐξ], ἐν, εἰς [Tegeat. ἰν eadem rectione, qua Boeoti, Thessali, Dorienses septentrionalis Graeciae stirpes ἐν dativo et accusativo coniungunt] denique σύν, cuius σ initiale tenacissime sermo retinuit cfr. ἐκ τᾶς XII, A. v. 8, ἐξεκλάϊσε A. 7/8. ἐν τᾷ v. 10. ἐνέπρησε v. 12. εἰσέπραξε vv. 3, 11. συγκατέκαυσε v. 13. συνάγαγε C. 24. συλλάβων A. 29. (Conz. apogr. pag. 29. v. 5, σοναγόροις ibidem v. 28) συντάξις XVII, 1. v. 28. — Testimonium, quo Aeolenses ἐνό pro ἔνεστι dixisse traduntur, plane refellitur hoc loco: ὅσσα μὲν ἐν τοῖς νόμοισι ἐν XII, B. vv. 13/14. Postremo bis et rariorem formam πεδᾶ in tit. VI, 1. v. 20. et vulgatam μετά A. v. 12. et Conz. apogr. 29. v. 12. exstare commemoro. —

De adverbiiis

(Ahr. § 29.) haec monenda videntur: Contra testimonia grammaticorum Aeoles in terminatione adverbiorum loci $\theta\epsilon$ substituisse α pro ϵ affirmantium adversa fronte pugnat forma $\pi\rho\acute{o}\sigma\theta\epsilon$ hisce locis certa: VI, 1. v. 19, VIII, 2. vv. 2, 7, 8, 10. Porro $\pi\alpha\nu\delta\acute{\alpha}\mu\iota$ iam titulo C. I. Gr. 2166 b. v. 3. notum certa Saupprii coniectura in tit. XII, A. v. 8. restitutum est. Ceterum ne unum quidem exemplum adverbii in $\upsilon\iota$ cadentis, de qua terminatione grammatici multi sunt, erui posse e fontibus nostris dolendum est.

Reliquum est, ut de Lesbiacis disseram patronymicis, quorum usui adumbrando Ahrensio (cfr. § 30.) exempla tantummodo $\Upsilon\rho\rho\acute{\alpha}\delta\iota\omicron\varsigma$ et $\tau\iota\nu\acute{\alpha}\delta\iota\omicron\varsigma$ grammaticorum ingenio ficta praesto fuerunt. Nunc quidem certa via, qua ex quaestionis difficultate emergi possit, titulorum novorum auctoritate aperitur. Ac primum quidem Lesbios pro genetivo patris nomen referente usurpasse adiectivum patronymicum apparet. (De eodem Boeotorum et Thessalorum more cfr. Ahr. I, p. 214/5. II, p. 535). Grammaticorum autem opinio, qua Lesbii illa in $\alpha\delta\iota\omicron\varsigma$ exeuntia couformasse traduntur, ideo explodenda erit, quod unam terminationem $\epsilon\iota\omicron\varsigma$ in usu fuisse ex hisce exemplis colligere licet: $\Upsilon\rho\chi\acute{\iota}\pi\pi\alpha$ $\Upsilon\theta\alpha\nu\alpha\epsilon\acute{\iota}\alpha$ IX, 6. v. 1. $\Upsilon\gamma\eta\sigma\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\omicron\varsigma$ $\tau\tilde{\omega}$ $\Upsilon\rho\mu\eta\sigma\iota\delta\epsilon\acute{\iota}\omega$ XII, A. v. 38. $\Upsilon\rho\omega\acute{\iota}\delta\alpha$ $\tau\tilde{\omega}$ $\tau\epsilon\rho\tau\iota\kappa\omega\nu\epsilon\acute{\iota}\omega$ $\tau\tilde{\omega}$ $\Upsilon\rho\alpha\epsilon\acute{\iota}\omega$ A. 37. Huc addas $\text{Z}\acute{\omega}\eta$ $\text{B}\alpha\kappa\chi\omega\nu\epsilon\acute{\iota}\omega\mu\acute{\alpha}\tau\eta\rho$ XVI, 1. v. 1. i. e. Zoë filii Bacchone orti mater. Haec igitur patronymica derivantur a stirpibus terminatis in $\alpha\omicron\varsigma$ ($\Upsilon\theta\acute{\alpha}\nu\alpha\omicron\varsigma$, $\Upsilon\rho\alpha\omicron\varsigma$) et $\omega\nu$ ($\tau\epsilon\rho\tau\iota\kappa\omega\nu$, $\text{B}\acute{\alpha}\kappa\chi\omega\nu$), denique $\delta\alpha\varsigma$ ($\Upsilon\rho\mu\eta\sigma\iota\delta\alpha\varsigma$), quod si recte statuitur, contra Boeoticum morem (Ahr. I, p. 215.) Lesbios una cum Thessalis (Ahr. II, p. 535.) a nominibus eiusmodi terminationis derivasse patronymica arguit. Denique magni momenti exemplum affero $\Upsilon\phi\iota\sigma\iota\tau\iota\varsigma$ $\Theta\epsilon\omicron\delta\omega\rho\epsilon\acute{\iota}\alpha$ $\gamma\acute{\upsilon}\nu(\alpha)$, ex quo voces in $\epsilon\iota\omicron\varsigma$ terminatas vera adiectiva possessiva esse luce clarius erit. Huc si alterum ex titulo sepulcrali Thessalico adiungo exemplum (cfr. Ussing, Inscr. Ined. n. XXIII, vv. 1/2): $\Pi\omicron\upsilon\tau\acute{\alpha}\lambda\alpha$ $\Pi\omicron\upsilon\tau\alpha$

λεία κόρα Τιτυρεία γυνή) Ahrensii contra disserentis (I, p. 215.) opinio refellitur. Quod cum ita sit, Boeckhii, qui primus rem ita sese habere contendit cfr. Ann. ad C. J. Gr. 1766 sagacitati laus summa est tribuenda. —

De Thessalorum dialecto.

Thessalia doctorum virorum itineribus diu neglecta ut inscriptiones inde colligerentur, proximis lustris tandem pervestigari coepta est. Nec prorsus opera eo impensa ad irritum cecidit. Nam sat magna titulorum copia in lucem protracta nunc exstat, quos perscrutati cum de historia vel geographia antiqua edocemur, tum peculiarem illius terrae dialectum habemus cognitam. Atque omnes fere, qui post annum 1843 prodierunt, titulos et indagasse et publici iuris fecisse¹¹⁾ Usingii est, qui ante viginti quattuor annos Athenas profectus inde Thessalam visit. Illius igitur apographis mihi inchoatam ab Ahrensio rem (I, p. 218—222, II, p. 528—535) provehere conanti in dialecto adumbranda utendum erit. Qua in re id valde doleo, quod ex titulis novis plurimi aetate concepti sunt recentiore, quam ut pristinae Thessalorum dialecti vestigia deprehendantur. Quapropter nullius momenti ad instituendam quaestionem sunt duae titulorum classes, catalogi libertorum et decreta hospitii publici, quippe quae eam dialecti rationem exhibeant, qua stirpium et terminationum genuinum α in η semper sit offuscatum. Hinc unus eximitur titulus Thaumacensis (16), quem quidem ideo omittendum duxi, quod eius dialectum ad recentiorem Doridem et eam valde temperatam revocare licet. Idem statuendum erit de titulo Melitaeensi (2) Aetolorum foederis tempore concepto, cuius dialectum Doricam, si recesseris ab illo Aetolorum proprio usu, quo casus obliqui vocum tertiae declinationis terminationes secundae asciscunt (cfr. ἀρχόντοις v. 24. Μελιταεῖς vv. 13/14; 29. — Μελιταιέοις 1, 3/4; Πηρεῖς 16, 21, 24. — Πηρέοις 1, 4, 30. Ahr. I, pag. 236.)

¹¹⁾ Using, Inscriptiones Graecae ineditae Hauniae 1847.

certe arguunt formae εἶμεν v. 3. ἀποπολιτεύωντι v. 16. ὀφείλονται v. 22. — Iam titulis amplioris ambitus, quos modo attuli, omissis ex sepulcralibus, unde aliquid lucis peculiari dialecto affertur, recenseo Larissaeos 24, 25, 28, Pheraeos 20, 50. Attamen eorum argumentum tam paucis continetur verbis ac dialecti ratio ea est, ut nihil fere novi inde redundet. Deinde huc traho tituli Larissaei 23. versus 1, 2, 7. Quod intercedit epigramma ex aliis mixtam dialecti speciem prae se fert. Aequè alterum epigramma Triccaep repertum 43 nullam Thessalici sermonis proprietatem nisi unum dativum Ἀσκληπίου v. 11. refert. Porro notatu dignum commemoro titulum Larissaeum 21 Poseidonis statuae basi inscriptum, quem ex eis, quos Ussingius investigavit, antiquissimum statuo. Certissimum utique fundamentum, quo in antiquiore dialecto describenda nitor, est titulus ille Pharsalicus a Francogallo Huzey anno 1861 repertus¹²⁾. Hinc a Pharsaliis centum septuaginta sex alienigenas ob virtutem bello quodam spectatam et agris et civitate donatos esse elucet. Eorum nomina cum in inferiore marmoris parte singillatim enumerentur, tituli ceteroquin optime habiti argumentum in magnum accrescit ambitum. Aetatis certa indicia desiderantur, quare ad reputandam dialecti rationem confugiens titulum eis, quos Ahrensius protulit II, p. 528/529, aliquanto recentiore (cfr. ὑπαρχόμεν v. 20. gen. ἐαυτοῖ v. 12. Παυσανιαῖοι v. 2, Ahr. II, p. 529; contra in tit. Phars. ἔχειν v. 4; gen. Νικασιαίου, Λύκου v. 5.) ac tertio a. Chr. saeculo ineunti vel medio attribuendum crediderim. — Haec de fontibus praefatus, qualis inde dialecti species pateat iam explicabo. —

Ut a vocalibus exordiamur breve α stirpis στρατ. contra Lesbiacum morem (Ahr. I, pag. 76) non abiisse in o ex hisce compositis colligas: Καλλιστράτειος tit. Phars. v. 23 c¹³⁾. Καλλιστράτειος v. 39 c. Στρατόνικος v. 46 c. Στρα-

¹²⁾ Annuaire de l'association pour l'encouragement des études grecques. Paris 1869, pag. 114—123.

¹³⁾ Quattuor tituli columnas litteris a, b, c, d distinxi.

τονίκειος v. 47 c. Hinc satis firma mihi videtur caussa, de qua Ahrensii coniecturam (στροτα)γέντος II, pag. 529, 2. v. 1. non recipiendam, sed στραταγέντος substituendum censeam. Neque eo cum Boeotis congruisse Thessalos indicatur tert. pers. plur. perf. pass. ἐστροτευάθη. cfr. Keil ad S. I. B. pag. 564 v. 6; 569 v. 10. Quam quidem vocalis α obscuracionem, quominus Thessalorum dialecto abiudicemus insigni praepositionis ἀνά forma ὄν prohibemur. Hanc in rem conferas Ahr. II, p. 529. ὄνγραφεῖ 1. v. 10. ὄνάλουμα v. 12. Ussing. 21, 3. ὄνέθεικε. —

2. E ante o aliasve vocales in ι mutatum, quod et Lesbiorum (χρύσιος, τίψ, τίοισι) et Boeotorum (πολεμαρχιόντων) et Cretensium (θιός) et Laconum (σιός) proprium est, hisce Thessalorum titularum exemplis spectatur: Κλιο(μαχιδ)αῖος Ahr. p. 530, 8. v. 12/13. Ἐρατοκλίας v. 20. Κλιόμαχος Ussing. 20, 1. Hic vero usus a Pharsalici tituli dialecto plane aliena est. cfr. Καλλικλέας v. 37 c. Λέουν 41 b. Κλέουν 10 d. Ξενοκλεαῖος 11 b. Quod ibidem profertur πατρούεαν v. 4, quam constanter antiquior Thessalorum dialectus pristinum ε retinuerit, probat. —

3. Intermedium υ quod vice vocalis o fungitur, apud Thessalos viguisse in voce ὄνυμα (cf. Homer. ἀνώνυμος, δυσώνυμος alia, Cumae. ὄνυμάσδεσθαι, προσονυμασύας Ahr. I, pag. 82) ex nomine proprio Ὀνύμαρχος conicere licet (tit. Phars. 30 a). —

4. Dorienses et Aeolenses cum longae vocalis α, quae Ionico usu in η abiit, tenacissimi sint, non mirum quod haec in Thessalicis titulis reperiuntur: ἀρχᾶς tit. Phars. v. 1. τὰν v. 2. τᾶς ἐχομένας γᾶς vv. 3/4. πάνσα v. 2. Ἀσκληπίου tit. Laris. 20. 3. Πουτάλα κόρα tit. Laris 23. v. 1. Postremo profero formam γυνά tit. Laris. 23. v. 2.

5. Quam Thessali ad obscuros vocalium sonos propensi fuerint, inde intellegitur, quod in antiquioribus titulis ου, quod munere fungitur vocalis ω, ubique reperitur. cfr.: ἔδουκε tit. Phars. v. 2. πατρούεαν v. 4. Μένουν 16 b. Σατυρίου 24 b.

Σουκράτεις 36 b. Οὐφέλιμειος 23 d. Ἀνθρουπόλα tit. Pher. 50, 1. (Ussingius legit Ἀνθρου Πύλα.) Eodem trahas gen. plur. Φαρσαλίουν tit. Phars. v. 1. deinde dativos sing. ἐκάστου τοῦ (sc. εἰβάττα) v. 4. Ασκληπίου Ussing. 20, 3. Ἐρμάου-χθονίου 23, 7. quorum terminationem ου non ex ου + ι contractam, sed suffixo ι pariter atque in Lesbiacis eiusdem fere aetatis dempto substitutam esse pro ω contendo. —

6. Alia mutatio, qua vulgatum η diphthongo ει significatur, in titulis frequentissima est. Hanc rationem primum voces in ης terminatae sequuntur: Σουκράτεις tit. Phars. 36 b. Αντιφάνεις 50 b. Ἀνδρόκλεις 16 c. Ἀθανογένεις Ussing. 27, 1.

Deinde haec singula: ἐξείκοντα, εἰβάττα tit. Phars. v. 4. Εἰρουίδας 15 d. ὀνέθεικε Ussing. 21, 3. Φιλόφειρος 25, 1. Contra η initiale retentum est in Ἡρακλείδας tit. Phars. 22 b, 32 d et Ἡρακλειδαῖος 10 a. —

De consonantibus pauca notanda habeo:

7. Digammatis ac spiritus asperi signa nusquam reperiuntur. In conservandis consonantibus τ et ν sunt quae peculiariter tituli habeant. Semel exstat ΠΟΤΕΙΛΟ ΝΙ (Ussing. 21. vv. 4/5); ad lacunam explendam conicio Ποτειδοῦνι usum Thessalorum ου pro ω scribendi secutus. Maxime vero notabilis videtur forma πάνσα (dat. sing.) propter nasalis conservationem, quae ante sibilantem σ apud Lesbios in ι transiit, excidit vocali antecedente non producta ex terminatione participii Thessalici εὐεργετής (Ahr. pag. 529, 2. v. 10).

8. Porro aspiratarum permutationis voce δαύχνα pro δάφνα (C. I. Gr. n. 1766) iam conspicuae alterum praebet exemplum nomen Φιλόφειρος (Ussing. 25. v. 1), quod Φιλόχειρος intellegi tituli editor vult nimirum analogia vocis δαύχνα inductus. Mihi quidem sententia ea valde probata, qua Ahrensius (I, pag. 219) φήρ pro vulgato θήρ Thessalorum sermoni assignavit, Φιλόθειρος nomen statuendum videtur. —

9. Relinquitur, ut sibilantis σ insequentibus litteris τ, κ, χ duplicationem etiam aliarum stirpium scripturae propriam cfr. Ahr. II, pag. 100. hisce exemplis ex titulo Pharsalico congestis

illustrem: Κολύσσταῖος v. 7 a. Κολλύσστας v. 12 a. Ἀσπτόμαχος v. 13 a. Ἀσκληπιάδης v. 26 a. Αἰσχιναῖος vv. 27 a, b. Βρισσταῖος 18 b. Ἀσχυλος 54 c κτλ. Huc accedunt ex recentioribus Thessalicis; Ἀσκληάπωνο(ς) Ussing. 1. v. 2. προστάται 2. v. 33. Contra totidem fere Pharsalici tituli exemplis vulgata scribendi ratio comprobatur. cfr. Ἀστυλος 39 b. Ὑβρίστας 46 b, 53 b. Ὑβρισταῖος 56 b. Παρμενίσκος 30 c κτλ.

De nominum declinatione.

10. Masculinorum primae declinationis in α pro ας cadentium, quae Apollonius Macedonibus vel Thessalis cfr. Ahr. I, p. 221. an. 4, alii Boeotis vel Lesbiis vindicant, nullum in titulis exemplum adhucprehenditur, unde grammaticos Homericā ἱππότα, ἀκάκητα, ἱππηλάτα alia in α terminata ex Aeolensium usu repetentes plane erresse opinari licet. — Vulgatam terminationem littera ς instructam in titulis nostris haec nomina propria tuentur: Κολύσστας tit. Phars. v. 12 a. Πείστας v. 25 a. Εὐκρατίδας v. 31 a. Ἰσαγόρας Ussing 28. v. 1. alia.

11. Genetivum in αο cadentem Ahrensius in Crannonii tituli voce Ἐρμᾶο p. 530. v. 3. iure agnoscit. Ussingius contra tituli sepulcralis 23. extremo versu: Ἐρμάου χθονίου comparato, post illud Ἐρμᾶο vocalem υ detritam ac dativum Thessalorum proprium Ἐρμάου exaratum fuisse statuit. Mihi quidem persuasum est vocis Ἐρμάου extremam litteram υ, ut genetivus Ἐρμᾶο efficiatur, delendam esse. Nec minus Ματροπολ(ίταο) si solutas pluralis formas κοινάουν II, pag. 529, 1. v. 14, πολιτάουν 2, 17. respexeris, ab Ahrensi recte subpletum videbitur. Illo autem quo titulus Pharsalicus conceptus est tempore iam viguisse contrahendi rationem docet gen. Εὐμειλίδα v. 5. Genetivi sing. II. decl. in οιο exemplum nullum, in οι terminati unum exstat ap. Ussing. tit. 21. v. 5. ἐπὲρ τοῦ sc. πα(τρὸς). Sed lapicidae, ut opinor, errore ut in praepositione ἐπὲρ ita in articulo τοῦ ι pro υ exaratum est.

Aliam titulus Pharsalicus terminationem ου offert ex Thessalorum usu ου pro ω scribendi sane explicandam cfr. Νικασιαίου, Λύκου, Μνασιππίου alia vv. 5/6. Nihil igitur discriminis inter genetivi et dativi II. decl. exitum intercedit. —

12. Iota subscriptum in dativis sing. utriusque declinationis subpressum est cfr. πάνσα προθυμία tit. Phars. v. 2. ἐκάστου τοῦ εἰβάτα. — In dativo pluralis formando Thessali Lesbiorum terminationem οισι respuerunt cfr. συμπολιτευομένοις tit. Phars. v. 1. Φαρσαλίοις τοῖς (πο)λιτευομένοις vv. 213. Μακουνίαις v. 3. — Postremo primae et secundae declinationis terminationis conspectum proponemus: I. decl. fem. sing. nom. α, gen. ας, dat. α, acc. αν; plur. nom. αι, gen. αων (αν), dat. αις, acc. ας, masc. nom. ας, gen. αο, α, dat. α, acc. αν. — II. decl. sing. nom. ος, gen. (οιο?) οι, ου, dat. ου, acc. ον; plur. nom. οι, gen. ουν, dat. οις, acc. ους.

13. III. decl. dativi pluralis terminatio σσι ad antecedens συμπολ.. referenda post lacunam tit. Phars. v. 2. servata est. Ibi participium aoristi verbi συμπολεμέω restituendum esse ex sententiarum compage Huzey recte collegit: sed quam restituit formam συμπολεμείσασσι ut probem a me impetrare non possum. Nam primum duplex σ aoristi verbi in εω, cuius ε producebatur vitio laborare contendo. Neque eius scripturae argumentum ex nomine Νικάσας v. 25 a, quod vere participium aoristi videtur, cum alio loco Νικασιαίου v. 5. confirmetur, nobis repetere licet. Deinde suffixum εσσι et Lesbiis et Boeotis usitatum, ut habeas formam συμπολεμεισάντεσσι, postulo cfr. φερόντεσσι, δικαζόντεσσι Conz. XII, A. v. 29, B. vv. 8/9. Boeot.: βούεσσι, quorum repugnare παρα(μι)νάντεσι (Keil ad S. I. B. p. 521. n. XXI. v. 8.) concedendum est. Denique ne quis eo offendatur, quod Huzey septem, ego novem subplevi litteras, tituli versus non esse στοιχηδόν scriptos et in superiore eiusdem ambitus lacuna octo litteras: (ἄ)γαθᾶ τυχᾶ exstitisse moneo.

14. Pro vulgato suffixo κλης Pharsalicus titulus praebet cum κλεις cfr. Ἀνδροκλεις 16 c, tum potissimum κλέας sine

dubitatione ad primam declinationem referendum cfr. Καλλι-
κλέας 37 a. 27 b. 32 c. Ἴπποκλέας 47 a, quibuscum congruit
Ἐρατοκλίας (Ahr. II, 530. tit. 8. v. 20). His quidem exemplis
antiquiori assignandis aetati, quam ea quae Ahrensium II,
p. 562. profert Thessalos suffixa κλεῖς et κλέας promiscue ad-
hibuisse docemur. Inde Ἴπποκλέα Pindar. Pyth. X, v. 5.
Thessalici nominis dativum librorum auctoritate munitum
contra Ahrensium (cfr. II, p. 146, 560—564) coniecturis non
esse vexandum concludo. —

15. Ex coniugatione infinitivus tantummodo ἔχειν tit.
Phars. v. 4. notandus est. Nam aliam atque eam antiquiorem
formandi legem ὑπαρχέμεν (Ahr. II, p. 529, 2. v. 20) aperit. —

16. Praepositionis κατὰ apocope exemplo καττάπερ (tit.
Phars. v. 2.), cuius posterior pars est relativum τάπερ, com-
probatur. Porro ἐξ ante insequentem vocalem non mutatum
in ἐσσ, cuius coniecturae ansam dare possint Boeot. ἐσ Μω-
σάων, ἐσσάρχι (Ahr. I, p. 213). Thess. ἐσγόνους (Ahr. II, p. 529,
2. v. 18.) documento est ἐξάρχῃς tit. Phars. v. 1.

17. Patronymicorum permulta exempla e titulis novis ac-
cedunt. Ac primum derivata a nominibus primae declinationis
terminationem αιος asciscunt cfr. Κολύσστας tit. Phars. v. 12a.
— Κολυσσταῖος 7 a. Ὑβρίσστας 28 b, 46 b. — Ὑβρισταῖος
56 b. His adiungo Ἡρακλειδαῖος 10 a. Νικιαῖος 44 a. Ξενο-
κλεαῖος 11 b. Ἀγαθοκλεαῖος 28 c. Εὐκρατιδαῖος 52 b. Πολι-
ταῖος 55 b. — Alteram terminationem ειος tuentur a nominibus
secundae vel tertiae declinationis descendencia: Οὐφελίμειος
tit. Phars. 23 a. Καλλιστράτειος 23 c, 39 c. — Μολοσσειος
Ussing 20. v. 2. Αὐτονόειος 29. v. 2. Εὐάνδρειος 25. v. 2.
Νικολάειος 28. v. 2. Πουτάλα Πουταλεία κόρα Τιτυρεία γυνή
23. vv. 1/2. Δαμονικεῖα 24. v. 1. Ἀντικρατεῖα 50. v. 2.
Denique Thessali cum Lesbiis eo congruunt, quod idem suf-
fixum ειος nominibus in ων additum est cfr. Lesb. Τερτικωνεῖω
Conz. XII, A. v. 37. Βαχωνεῖω XVI, 1. v. 1. — Thessal.
Γαστρούνειος tit. Phars. 22 b. Στρατούνειος 29 b.

V I T A.

CAROLUS Guilelmus Aemilius Wald Oranienburgi die XIX mens. Ian. ann. h. s. XLVI natus sum. Prima litterarum elementa Templini edoctus gymnasium Primislaviense paucis annis post Francofurtense frequentavi, quod tum auspiciis Popponis florebat. Postremo contigit mihi, ut inter alumnos gymnasii Ioachimici Berolinensis reciperer, unde an. LXVI maturitatis examine superato dimissus academiam Berolinensem adii philologiae operam daturus. Quartum studiorum semestre agens sum militiae munus suscepissem. legitimo spatio prope emenso effusa virium contentione in gravissimum morbum incidi. Post aliquot menses valetudine satis corroborata ab armis et ex nosocomii latebris dimissus denuo in academiae luce versari coepi. Per septem omnino semestria scholis interfui philosophis Trendelenburgi, philologicis Hauptii, Kirchhoffii, Huebneri, theodiscis Muellenhoffii, historicis Droyseni, Koepkii. Porro Muellenhoffii exercitationes theodiscas, Trendelenburgi philosophas adii. Privatissimis scholis ad epigraphices Graecae cognitionem aditum Kirchhoffius mihi aperuit.

THESES.

1. In officii notione, qualem Kantius circumscripsit, non est acquiescendum.
2. Homerica ἔμμεναι, πίσυρες, φήρ, ἄμμες, ἄμμι, ἄμμε, ὕμμες, ὕμμι, ὕμμε ex Aeolica dialecto petita sunt.
3. Antiquissima Creticae dialecti specie accusativi pl. III. decl. in ανς exeuntes traduntur.
4. Aspiratarum th, f permutationis exempla et Graeca et Theodisca lingua praebet.
5. Tac. Hist. I, 60 cod. Med. traditam lectionem 'per avaritiam ac sorde contemptus exercitui invisus-que' defendo.

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 011 826 1